

лових правовідносин. До юридичних ознак відносять: об'єкт правовідносин, суб'єктивний склад, зміст правовідносин, а також умови користування житловим приміщенням у гуртожитку, залежність тривалості права користування від тривалості навчання, роботи, державної служби тощо.

Ключові слова: житлові правовідносини, гуртожиток, житлове приміщення, користування житлом.

Резюме

Кугот Д. В. Общая характеристика жилищных правоотношений, которые возникают в результате пользования жилищными помещениями в общежитии.

В статье рассматриваются особенности жилищных правоотношений, которые возникают в результате пользования жилым помещением гражданами в общежитии. Исследуется состав таких отношений, определяются проблемы и пути их решения. Обращается внимание на проекты законов об обеспечении реализации жилищных прав жителей общежитий, которые рассматриваются в парламенте. По мнению автора, правоотношения, возникающие в результате пользования жилыми помещениями в общежитиях, это самостоятельный вид жилищных правоотношений, которые наделены юридическими признаками, отличающими их от других жилищных правоотношений. К юридическим признакам относятся: объект правоотношений, субъективный состав, содержание правоотношений, а также условия пользования жилым помещением в общежитии, зависимость продолжительности права пользования от продолжительности обучения, работы, государственной службы и т.п.

Ключевые слова: жилищные правоотношения, общежитие, жилое помещение, пользования жильем.

Summary

Kugot D. General characteristics of housing relations, which arise out of the use of housing in a dorm room.

The article discusses the features of residential relationships that result from using residential premises citizens in a hostel. We study the structure of such relationship, outlines the problems and their solutions. Attention is drawn to draft laws to ensure the realization of housing rights of residents of hostels that are discussed in the Parliament. The author believes that the legal relations arising from the use of living quarters in dormitories, there is a separate type of housing relations, and endowed with the legal characteristics that distinguish them from other living relations. By law attributes include: object relationships, subjective structure, content relationships and Conditions dwelling in a hostel, duration dependence on the length of the right to use school, work, and public service and so on.

Key words: housing relations, hostel, living quarters, use of housing.

Отримано 23.05.2013

УДК 346.13

Н. М. РЯБЕЦЬ

Наталія Михайлівна Рябець, магістр Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ЗАГАЛЬНІ ЗАСАДИ ГАРМОНІЗАЦІЇ ГОСПОДАРСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ВІДПОВІДНО ДО ВИМОГ СОТ

На 16 травня 2008 р. Україна стала Членом Світової організації торгівлі (далі – СОТ). Протокол про приєднання України до Марракеської Угоди про створення Світової організації торгівлі було підписано в Женеві 5 лютого 2008 року. 10 квітня 2008 р. Верховна Рада України ратифікувала цей Протокол, який набув чинності 16 травня 2008 року. Таким чином, на сьогоднішній день Україна вже п'ять років є членом СОТ. Але й досі не можна говорити, що законодавство нашої держави приведено до вимог цієї організації.

Безпосередньо проблемами гармонізації законодавства України до вимог СОТ займалася низка таких вчених, як: Г. Асланян, В. Жигадло, А. Заїка, І. Дахно, І. Кобута, А. Філіпенко та інші. Однак, оскільки процес гармонізації триває, невідповідності поступово усуваються, дослідження в цьому напрямі не втрачають актуальності.

Серед основних напрямів господарського законодавства, які вимагають гармонізації відповідно до вимог СОТ, варто назвати: законодавство про здійснення державних закупівель, інвестиційне законодавство, законодавство про приватизацію, регулювання господарської діяльності у вільних економічних зонах, анти-монопольне законодавство. Гармонізація законодавства триває, однак до її завершення ще далеко. Тому залишається невирішеним питання щодо гармонізації частини законодавства до вимог СОТ.

У даній статті розглядаються окремі аспекти гармонізації господарського законодавства України до вимог СОТ.

Міжнародно-правовою особливістю права СОТ є те, що держави-члени зобов'язані забезпечувати відповідність своїх законів, інших нормативно-правових актів і адміністративних процедур угодам СОТ. Історично-правова динаміка розвитку права СОТ характеризується практичним звуженням правоздатності в прийнятті рішень держав-членів СОТ у сфері економіки, що обумовлено необхідністю вибирати загальні засади іноді навіть на шкоду національним інтересам.

На практиці Україна доволі часто порушує зазначені вимоги, встановлюючи власні «правила гри», тобто виходить, насамперед, із національних інтересів, як їх розуміють представники уряду, що на цей час перебуває при владі. Зрозуміло, що у такому разі імідж нашої держави в міжнародно-правовій спільноті залишається дуже низьким.

Наведемо приклад. Так, ще у 2008 р., під час обговорення вступу України до СОТ, представники Робочої групи з питань вступу України до Світової Організації Торгівлі групи висловили прохання, щоб Україна до моменту вступу скасувала несумісні з політикою СОТ положення законодавства стосовно експорту живих тварин, шкір великої і дрібної худоби, брухту кольорових металів та соняшникового насіння і взяла на себе зобов'язання не застосовувати будь-які подібні обмеження експорту (зокрема, стосовно експорту пшениці та інших видів зернових культур) і не вдаватися до них після вступу до СОТ, забезпечивши тим самим виконання вимог Статті XI:1 ГАТТ 1994 р. та, зважаючи на можливий дискримінаційний ефект таких обмежень стосовно імпортованої продукції, дотримання вимог Статті III:4 ГАТТ 1994 р. та Статті 4 Угоди про сільське господарство. Представник України підтвердив, що з дати вступу до СОТ вимоги щодо ліцензування експорту та інші експортні обмеження й контроль, які будуть запроваджені у майбутньому, застосовуватимуться відповідно до правил СОТ, в тому числі тими, що містяться в Статтях XI, XVII, XX та XXI ГАТТ 1994 року. Він також зазначив, що Україна скасує обмеження на експорт зерна з дати вступу до СОТ, і Робоча група прийняла до уваги це зобов'язання¹.

Проте, всупереч узятим на себе зобов'язанням, на початку жовтня 2010 р. через поганий врожай уряд України встановив квоти на експорт зернових культур. Потім квотування було продовжено ще на три місяці, до 31 березня 2011 р., а потім – ще на три. Повністю квоти були скасовані лише 4 червня 2011 року. Потім спробу ввести повну заборону на експорт пшениці було вчинено у листопаді 2012 року². Вказане рішення викликало доволі різку реакцію Європейського Співтовариства³. До того ж, Єгипет пообіцяв у січні 2013 р. викреслити Україну зі списку постачальників зерна на наступний рік, окремо підкресливши: для того, щоб у майбутньому Україна мала змогу продавати цій країні зерно, її уряду необхідно пообіцяти докласти зусиль до того, щоб подібні випадки не повторювалися.

25 жовтня джерело в міністерстві аграрної політики і продовольства повідомило, що заборона на експорт пшениці з України може бути пом'якшена.

А 31 жовтня перший заступник міністра аграрної політики і продовольства Іван Бісюк заявив, що постанови про заборону експорту зерна ніхто не готував і не обговорював⁴. Проте представники Єгипту заявили, що знову внесуть Україну до списку країн-імпортерів за умови включення до угод такого пункту: якщо експорт зернових з України буде обмежений, то саме українські трейдери повинні забезпечити Єгипет зерном іншої країни Чорноморського узбережжя і покрити всі додаткові витрати⁵.

Безперечно, не можна виключати можливість того, що через неврожай Україна не буде спроможна експортувати зерно. Немоżliва ситуація, коли всупереч власним інтересам держава експортує зерно, тоді як її громадяни голодують. Однак так само неможливо укладати договір, не маючи гарантій його виконання. Якщо немає гарантій того, що договір буде виконано, то не слід його укладати. Сьогодні Україна укладає ф'ючерсні договори на поставку продовольчих товарів щороку, і цілком нормально, що їх виконання повинно бути гарантоване. Крім того, нинішній рівень розвитку сільськогосподарських технологій цілком дає змогу навіть за несприятливих умов отримати задовільний врожай, і за належної державної підтримки сільського господарства можна взагалі уникнути ситуацій, коли неврожай унеможливує експорт зерна, однак це все тема іншого дослідження.

У будь-якому випадку слід усвідомлювати, що подібні порушення Україною взятих на себе зобов'язань погіршують імідж нашої країни в міжнародній спільноті та уповільнюють темпи євроінтеграції. Слід не лише вести роботу з гармонізації законодавства, адаптації його до вимог СОТ, а й не допускати прийняття рішень, нормативно-правових актів, які суперечать вимогам СОТ. На жаль, законодавець часто забуває про це.

Прагнучи до якнайшвидшої євроінтеграції, Україна намагається не лише виконати вимоги СОТ та привести законодавство у відповідність з тими обов'язковими вимогами, які прямо висуваються, але й провести більш глобальну гармонізацію законодавства. Так, щоб воно за своєю суттю, основними засадами відповідало законодавству розвинених країн, передусім – країн ЄС, щоб добитися не формальної відповідності окремих правових норм. Мають збігатися підходи до правового регулювання. Тому Україна намагається гармонізувати своє законодавство не тільки до обов'язкових вимог. Так, Угода про державні закупівлі⁶ не належить до обов'язкових угод СОТ. Новий член СОТ не приєднується до неї автоматично, а повинен окремо провести переговори й узгодити з усіма сторонами умови своєї участі. Зобов'язання приєднатись до Угоди про державні закупівлі Україна взяла на себе за вступу в СОТ. Після вступу в СОТ Україна з лютого 2009 р. стала спостерігачем Угоди СОТ про державні закупівлі. Наразі в українських політичних колах гострої дискусії набуває питання приєднання України до Угоди про державні закупівлі.

Ми спробуємо на прикладі законодавства про державні закупівлі проілюструвати, як відбувався і відбувається процес гармонізації законодавства до вимог угод СОТ.

22 лютого 2000 р. Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про закупівлю товарів, робіт і послуг за державні кошти». Цей закон в цілому відповідав вимогам СОТ, крім ст. 6, у якій були визначено умови захисту українських товаровиробників. У 2006 р. на підставі Закону України від 1 грудня 2006 р. № 424-V ст. 6 було виключено. Після набрання курсу на приєднання до Угоди СОТ Про здійснення державних закупівель 1 червня 2010 р. було прийнято новий закон «Про здійснення державних закупівель»⁷.

Як і в самій СОТ, в Угоді СОТ про державні закупівлі є кілька базових правил, а решта встановлюється шляхом переговорів.

Найважливішими принципами, закріпленими в Угоді про державні закупівлі, є принципи національного режиму і недискримінації. Згідно з положеннями Угоди про державні закупівлі, стосовно всіх законів, нормативних актів і процедур, які стосуються державних закупівель, кожна із сторін повинна негайно й безумовно щодо товарів, послуг і постачальників інших сторін, забезпечити режим, не менш сприятливий, ніж:

- а) той, який надається національним товарам, послугам та постачальникам;
- б) той, який надається товарам, послугам та постачальникам будь-якої іншої сторони.

Таким чином, Угода вимагає застосування до державних закупівель як принципу національного режиму, так і принципу найбільшого сприяння.

Окрім цього, Угода вимагає від держав забезпечити, щоб:

1) її закупівельні організації не створювали постачальнику, заснованому в цій країні, режим, який є менш сприятливий, ніж той, що надається іншому постачальнику, заснованому в цій країні, на підставі ступеня іноземної приналежності або власності;

2) її закупівельні організації не створювали дискримінаційний режим постачальникам, заснованим в цій країні, на підставі країни виробництва товару чи послуги, що поставляються, за умови, що країна виробництва продукції є стороною цієї Угоди⁸.

У пункті 1 статті III Генеральної угоди з тарифів і торгівлі 1947 р. встановлено принцип національного режиму, відповідно до якого національні закони держав-членів СОТ, які стосуються внутрішнього продажу, пропозиції до продажу й купівлі, розподіл або використання товарів, і внутрішні правила кількісного регулювання не повинні застосовуватися до імпортованих чи вітчизняних товарів таким чином, щоб створювати захист для вітчизняного виробництва.

Однак ГАТТ передбачає певні винятки з цього правила. Так, згідно з п. 8 ст. III ст. (а) принцип національного режиму не застосовується до законів і правил та вимог, що регулюють закупку урядовими установами товарів, які купуються для урядових цілей, а не для комерційного перепродажу чи для використання товарів для комерційного продажу. Отже, ГАТТ не забороняє державі викуповувати товари лише у вітчизняного виробника через механізм державних закупівель.

Вищезазначені положення Угоди було втілено в ст. 5 Закону України «Про здійснення державних закупівель», відповідно до якої вітчизняні та іноземні учасники беруть участь у процедурах закупівель на рівних умовах; замовники забезпечують вільний доступ усіх учасників до інформації про закупівлю, а також те, що замовник не може встановлювати дискримінаційні вимоги до учасників.

Зміст цієї статті є яскравим прикладом гармонізації законодавства до вимог і Угод СОТ.

Стаття VII угоди передбачає три види тендерних процедур:

1) відкрита, за якої всі зацікавлені постачальники можуть надати свої пропозиції;

2) вибіркова тендерна процедура, що є такою процедурою, коли лише запрошені постачальники можуть представити свої пропозиції;

3) обмежена тендерна процедура, за якої організація звертається до постачальників індивідуально.

До відкритої тендерної процедури не висуваються значні вимоги, але при вибірковій тендерній процедурі відповідно до ст. X Угоди організації повинні, для кожного випадку можливої закупівлі, запрошувати до тендеру максимальну кількість національних постачальників і постачальників інших сторін⁹.

Положення цих статей Угоди повною мірою втілено у ст.ст. 12, 20, 21, 33, 34, 39 Закону України «Про здійснення державних закупівель».

Водночас, ч. 3, 4 ст. 2 Закону України «Про здійснення державних закупівель» містять ряд винятків, при яких зазначених закон не застосовується¹⁰. Цей перелік товарів, робіт і послуг є надзвичайно важливим. Наразі ми вважаємо, що офіційна позиція стосовно відповідності ч. 3, 4 ст. 1 Закону України «Про здійснення державних закупівель» може бути надана тільки безпосередньо спеціалізованими органами СОТ. Але, на нашу думку, настільки великий перелік товарів, робіт і послуг, які не підпадають під регулювання закону, що практично повністю відповідає вимогам Угод СОТ, може стати гальмівним чинником при приєднанні України до Угоди СОТ про здійснення державних закупівель. У переліку потрібно залишити тільки незначну групу товарів, робіт і послуг, спеціальні правила закупівлі яких відповідали б необхідності національним і економічним інтересам держави.

Пропонуємо викласти ч. 3, 4 ст. 2 Закону України «Про здійснення державних закупівель» в наступній редакції:

«Умови, порядок та процедура закупівель товарів, робіт і послуг за рахунок державних коштів може встановлюватися виключно цим Законом, крім випадків, передбачених цим Законом.

Спеціальними законами може встановлюватися порядок та процедура закупівель товарів, робіт і послуг урядовими установами товарів, які купуються для урядових цілей, і для виконання державних цільових програм.

Спеціальними законами встановлюються порядок та процедура закупівель товарів, робіт і послуг, якщо предметом закупівлі є:

– товари, роботи і послуги, пов'язані з розробленням дизайну, виготовленням захищеного паперу, банкнот, монет і державних нагород України, їх зберіганням, транспортуванням та обліком;

– товари, роботи і послуги, закупівля яких становить державну таємницю відповідно до Закону України «Про державну таємницю»;

– фінансові послуги, які надаються у зв'язку з емісією, купівлею, продажем, передачею цінних паперів або інших фінансових інструментів;

– закупівля інших товарів, робіт і послуг, спеціальний порядок закупівлі яких викликаний необхідністю захисту національних або економічних інтересів».

Загалом ми б хотіли висловити позицію стосовно того, що Закон України «Про здійснення державних закупівель» у більшості своїх положень відповідає основним вимогам СОТ і є чудовим зразком гармонізації законодавства відповідно до вимог і Угод СОТ.

Також Україна повністю виконує положення Угоди про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності з дати вступу в СОТ, що зафіксовано як на національному, так і на міжнародному рівні.

Так само не викликає заперечень з боку СОТ національне законодавство з управління вільними економічними зонами. Основними вимогами СОТ стосовно законодавства, яке регулює статус і порядок здійснення господарської діяльності у вільних економічних зонах, є:

– заборона на застосування заборонених промислових субсидій (експортних чи імпорتنих);

– заборона застосування заборонених інвестиційних заходів, пов'язаних з торгівлею;

– вимога стосовно того, щоб товари, які ввезені чи вироблені в спеціальних економічних зонах з митними чи податковими пільгами, підлягатимуть звичайному митному оформленню при ввезенні на решту території України, у тому числі із застосуванням звичайних мит і податків.

Наразі вимагає гармонізації частина господарського законодавства України про приватизацію, а також законодавство, яке регулює торговельну діяльність підприємств державної власності, ринок фінансових послуг.

У рамках СОТ існує ще одна угода, приєднання до якої держав-членів не є обов'язковим, а здійснюється добровільно – це Угода про зобов'язання щодо фінансових послуг. Дана угода містить три групи питань: уточнення термінології в галузі фінансових послуг, підтвердження основні зобов'язання країн-членів СОТ і регламентування ряду організаційних питань лібералізації фінансових послуг.

На нашу думку, в найближчому майбутньому Україні варто приєднатися до цієї Угоди з метою приведення правового регулювання ринку фінансових послуг до міжнародних стандартів. Гармонізація законодавства, яке регулює ринок фінансових послуг відповідно до вимог вищезгаданої Угоди, надало б можливість збільшити економічний потенціал України і значно підвищити рівень законодавчого регулювання ринку фінансових послуг.

Наприклад, країни СОТ повинні забезпечувати діяльність державних та недержавних підприємств, які мають виняткові чи спеціальні привілеї у сфері імпорту чи експорту, з дотриманням принципу недискримінації та на комерційній основі. Прикладом можуть бути підприємства, що мають виняткові права стосовно експорту чи імпорту певних товарів. В Україні, для прикладу, ними можуть бути підприємства, які виготовляють етилові, коньячні спирти, фармацевтичні засоби, військову зброю тощо.

Прикладом порушення вищезазначеної вимоги СОТ може бути прийняття Верховною Радою України в березні 2013 р. рішення про збільшення ввізного мита на більшість імпорتنих автомобілів з 13 % до 23 % з метою захисту національного товаровиробника.

Аналізуючи все вищезазначене, можемо зробити **висновок** про те, що гармонізація господарського законодавства України відбувається в двох напрямках:

- 1) гармонізація законодавства відповідно до вимог Угод СОТ, які є обов'язковими для всіх держав-членів;
- 2) гармонізація законодавства відповідно до вимог Угод СОТ, які не є обов'язковими, але до яких Україна прагне приєднатися.

Крім того, варто зазначити достатньо високий рівень гармонізації господарського законодавства України відповідно до вимог Угод СОТ. І ми можемо сказати, що на сьогодні гармонізація господарського законодавства відбувається вже не виключно як необхідність приведення законів та інших нормативно-правових актів до вимог Угод СОТ, а як необхідність і бажання розвинути та покращити національне законодавство.

Разом із тим необхідно визнати, що в деяких сферах гармонізація законодавства триває надто повільно, і для її прискорення необхідно розробити конкретні науково обґрунтовані пропозиції.

¹ Звіт Робочої групи з питань вступу України до Світової Організації Торгівлі [Електронний ресурс (1 файл)]: Світова Організація Торгівлі. – 2008. – 272 с. – Режим доступу: <http://obuch.com.ua/sport/240/index.html>

² Україна ввела повну заборону на експорт пшениці з 15 листопада // Дзеркало тижня. – 2012. – 24 жовтня. – С. 3.

³ У ЄС стурбовані рішенням України заборонити експорт пшениці // Дзеркало тижня. – 2012. – 25 жовтня. – С. 1.

⁴ Єгипет у січні викреслить Україну зі списку постачальників зерна // Дзеркало тижня. – 2012. – 16 листопада. – С. 2.

⁵ Єгипет назвав умову, за якої продовжить купувати зерно в Україні // Дзеркало тижня. – 2012. – 21 листопада. – С. 4.

⁶ Угода про державні закупівлі (СОТ) від 15.04.1994 р. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/laws/show/981_050

⁷ Про здійснення державних закупівель: Закон України від 01.06.2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 33. – С. 114.

⁸ Угода про державні закупівлі (СОТ) від 15.04.1994 р. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/laws/show/981_050

⁹ Там само.

¹⁰ Про здійснення державних закупівель: Закон України від 01.06.2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 33. – С. 114.

Резюме

Рябець Н. М. Загальні засади гармонізації господарського законодавства України відповідно до вимог СОТ.

У статті розглядаються особливості гармонізації господарського законодавства України щодо вимог СОТ на сучасному етапі. Аналізуються позитивні та негативні аспекти гармонізації законодавства. Наведено деякі приклади порушення Україною зобов'язань, взятих на себе в зв'язку зі вступом до СОТ. Розглянуто окремі угоди СОТ і проаналізовано рівень імплементації їх положень у національному законодавстві, яке регулює здійснення господарської діяльності. Відзначаються позитивні приклади виконання вимог, які не належать до обов'язкових, як передумови успішної та повної гармонізації. На прикладі законодавства, яке регулює порядок здійснення державних закупівель, охарактеризовано процес здійснення гармонізації господарського законодавства відповідно до вимог СОТ.

Ключові слова: Світова Організація Торгівлі, господарське законодавство, гармонізація.

Резюме

Рябець Н. М. Общие основы гармонизации хозяйственного законодательства Украины относительно требований ВТО.

В статье рассматриваются особенности гармонизации хозяйственного законодательства Украины относительно требований ВТО на современном этапе. Указаны некоторые примеры нарушений со стороны Украины, которые были взяты на себя в связи со вступлением в ВТО. Рассмотрено отдельные соглашения ВТО и проанализирован уровень имплементации их положений в национальном законодательстве, которое регулирует хозяйственную деятельность. Анализируются позитивные и негативные аспекты гармонизации законодательства. Отмечаются позитивные примеры выполнения требований, не относящихся к обязательным, как предпосылки успешной и полной гармонизации. На примере законодательства, которое регулирует порядок совершения государственных закупок, характеризуется процесс гармонизации хозяйственного законодательства в соответствии с требованиями ВТО.

Ключевые слова: Всемирная Организация Торговли, хозяйственное законодательство, гармонизация.

Summary

Ryabets N. The main grounds of the economic law harmonization according to WTO requirements.

The peculiarities of the economic law harmonization according to WTO requirements at present stage are being examined in the article. Some examples of violation from Ukraine of obligations undertaken in connection with the accession to the WTO are illustrated. Some WTO agreements are considered and the level of implementation of their provisions into national legislation that regulates economic activity is analyzed. The positive and negative aspects of the law harmonization are being analyzed. The positive examples of the fulfillment the non-obligatory requirements as a prerequisite for the successful and full harmonization are pointed out. On the example of legislation that regulates the commitment of state procurement is characterized the process of harmonization of commercial legislation in compliance with the requirements of the WTO.

Key words: World Trade Organization, commercial law, harmonization.

Отримано 11.03.2013

УДК 341.01:340.137:347.129

В. В. ШАЙГАРДАНОВА

Вікторія Вячеславівна Шайгарданова, студентка III курсу Інституту післядипломної освіти Київського національного університету імені Тараса Шевченка

УНІФІКАЦІЯ НОРМ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

Нормативно-правові акти видаються різними органами, тому мають різну юридичну силу й не завжди збігаються за часовим виміром. Іноді між ними виникають суперечності, а постійне збільшення кількості нормативних актів ускладнює їх використання. Аналіз законодавчих актів та нормативно-правових документів показує, що одним із пріоритетних напрямів забезпечення єдиного правового простору вбачається уніфікація нормативно-правових актів. Ефективність закону безпосередньо залежить від рівня уніфікації, яка, у свою чергу, забезпечує його чіткість, суворість і логічність. Зростаючий інтерес до уніфікації пояснюється багатьма причинами: уніфіковані правові норми як міжнародного, так і національного права у даний час найбільш динамічно розвиваються; у рамках міжнародних організацій йде активна робота з розробки значної кількості нових уніфікованих документів; останнім часом виникли й набули поширення нові форми уніфікації, які потребують дослідження; все більше помітне прагнення від зближення норм, що стосуються окремих видів відносин, перейти до уніфікації масивних комплексів галузей і інститутів. Разом із тим уніфікація справляє значний вплив на форму і зміст права, забезпечує одноманітний підхід до правового регулювання схожих суспільних відносин, приводить до створення більш досконалого законодавства.